

være interesseret i, at den økonomiske vækst kommer til at ske på bekostning af miljøet, og derfor er ressourceforbruget i vores byer også afgørende.

Nogle kunne måske forledes til at tro, at når vi snakker bypolitik, så drejer det sig kun om de større byer, men vi er akkurat lige så optaget af, hvordan vi får sikret en god og stabil udvikling i vores små samfund, i vores landsbyer. Vi har et ønske om liv på landet, liv i vores landdistrikter, og jeg vil godt sige, at vi glæder os i hvert fald over at se den vækst, der rent faktisk er i de her områder.

Hvis vi tager det enkelte menneskes velfærd og sætter det i centrum, så er vores ønske, at vi er med til at skabe en god og holdbar bypolitik. Det gør vi også ud fra erkendelsen af, at hvis man stiller en gruppe mennesker det spørgsmål, hvad de finder afgørende for deres trivsel, deres velfærd, ja, så er det typiske svar koncentreret omkring deres bolig, de nære omgivelser, deres arbejde, handelsmuligheder, fritids- og service-tilbud.

Vi tror i den forbindelse, at det helt afgørende er det, som også by- og boligministeren lægger meget vægt på, nemlig at få sikret borgerne en ordentlig inddragelse. Det at føle, at man er en del af en beslutningsproces, ikke kun i ens nærområde, men også i bydelens og hele byens udvikling, er væsentligt. Jeg tror også, at det er med til at sikre, at vi på den måde får den enkelte til at føle et egentligt medansvar, og det er nu heller ikke så ringe endda.

Der er heller ingen tvivl om, at det sociale bølilmiljø er en del af konkurrencen byerne imellem. Hvis vi ser på ønsket om vækst i erhvervslivet, ja, så afhænger en god arbejdskraft også af de krav, som arbejdskraften stiller til et attraktivt bymiljø.

Hvis man skal kunne tiltrække arbejdskraften, så handler det altså også om for de mennesker: Hvad er der af daginstitutionsplasser, hvordan ser skolen ud, hvordan er kulturlivet, hvordan er infrastrukturen, hvordan kan man komme til og fra arbejde, hvordan ser naturen ud, er der et ordentligt udenoms miljø? Det drejer sig altså også om indretningen af byens rum, af et alsidigt udbud af boliger, som rent faktisk tilgodeser den enkeltes behov.

Der er ingen tvivl om, at boligen og de krav, der i dag bliver stillet til boligen, har ændret sig, og at fremtidens boligmarked må indrettes derefter, så det lever op til kravet om fleksibilitet, om variation. Vi bør sikre en bred vifte af bolig-

typer og understøtte udviklingen af den tilgængelige by.

Her kan jeg selvfølgelig ikke lade være med, selv om jeg godt ved, det ikke ligger inde i en bypolitisk redegørelse, andet end at glæde mig over det udspil, vi har set fra by- og boligministeren, altså fra regeringens side, hvor man netop lægger an til, at nu skal der altså bygges flere almenboliger, at der skal tages nogle forhandlinger, ikke mindst i forbindelse med kommuneforhandlingerne, og at den almene bolig skal have en større rummelighed omkring medejerboliger, større råderet m.v.

Der lægges også op til flere ungdomsboliger, Fælles 4'eren, som det bliver kaldt, at man får pensionskassebyggerierne i gang igen, og at vi får flere støttede andelsboliger.

Jeg glæder mig over det, for jeg mener faktisk, at det er en del af det, der skal til for at sikre det varierede udbud, som folk efterspørger.

Men der er ingen tvivl om, at når vi så snakker om det, så er et godt byområde også noget, der skal kunne fungere som base for hele ens liv. Der skal være plads til børnene, til familien, til de unge og til de ældre. Dermed vil et velfungerende lokalmiljø også kunne danne rammen om et godt stabilt socialt netværk.

Det betyder også, at bolig, arbejde, kultur, fritidstilbud skal være så alsidige, at såvel forskellige aldersgrupper som forskellige socialgrupper kan bo sammen og bruge de fælles faciliteter. Jeg tror også, at en sådan opløsning af skelene vil kunne medvirke til at modvirke den sociale opsplitning og dermed undgå belastede og ikke velfungerende områder i vores byer.

Et centralt mål for os med bypolitikken er at øge velfærden netop for de svage grupper og på længere sigt forhindre, at der kommer nye svage grupper til. Og her nytter det altså ikke kun at fokusere på boligen, her nytter lappeløsninger ikke, når en bydel er præget af større og vigtigere udfordringer. Det er også den bevidste politik, vi netop ser i ministerens redegørelse. Det er jo en misforståelse, hvis nogle tror, at sådan vil mennesker helst bo. Det, det drejer sig om, er: Alle har ikke lige valgmuligheder.

Der er ingen tvivl om, at den bymæssige opsplitning og den sociale udstødelse i byerne er en stor udfordring for udviklingen af vores byer. Og så meget mere er det afgørende for os, at vi tør medvirke til at få skabt den større alsidighed, tør tænke nyt i et godt samarbejde, ikke mindst kommunen og borgerne imellem.